

ПЪРВА ГЛАВА

Не може да заспи. Цяла нощ Патрик Гембъл следи червените цифри на часовника: 2:00; 3:30; 4:10, а сега 4:30. На крак е преди алармата. Щраква лампата и навлича сините джинси и черната тениска, сгънати на куп и готови за момента, от който се страхува и трепери последните два месеца. Куфарът му зее отворен на пода. Хвърля вътре несесера, след като все още леко замаян отива до банята, натърква подмишниците си с дезодорант и измива зъбите си, разпенвайки ментовата паста.

Застава над куфара и чака, сякаш ако се надява достатъчно упорито, ще осъществи надеждите си, чака ли, чака, докато надеждите рухнат, чака, докато зърва баща си на прага на спалнята и се обръща, когато чува: „Време е.“

Няма да плаче. Баща му го е научил да не плаче, а ако все пак не може да се сдържи, да го направи скришом. Закопчава ципа на куфара и го изправя, а после се взира в огледалото в коридора – по челюстта му са наболи няколкодневни бакенбарди, очите му са толкова пурпурни от безсънието, че приличат на спаружени цветя – и се насочва към дневната, където го чака баща му.

Пикапът работи на празен ход в алеята. Въздухът мирише на чам. Слънчевата светлина е започнала да се промъква в нощното небе, но все още едва блести – измамна зора. Куфарът трие колелца през чакъла и Патрик се бори с две ръце с тежината му. Когато баща му се опитва да му помогне, той го спира: „Недей.“

„Добре“, казва баща му и думата увисва във въздуха, докато Патрик захлопва задния капак на багажника. Качват се в пикапа и Патрик вижда на седалката сандвич с фъстъчено масло в хартиена салфетка, но усеща стомаха си като натъртен юмрук и не може да си представи да хапне дори хапка.

Следват дългата алея с фаровете, които хвърлят извиващи се сенки през тунела от дървета. Насочват се на юг, към Сан Франциско, сред трафика на магистрала 580. Половината небе е пълно със звезди, останалото е замъглено от черни като сажди облаци, които от време на време пулсират от златожили светкавици.

Баща му казва, че се надява времето да се проясни, надява се полетът му да мине благополучно, а Патрик отговаря, че и той се надява на същото.

– Имаш номера на Нийл, нали?

– Да.

– Ако нещата с майка ти не потръгнат...

– Аха...

– Не че мисля, че ще стане така, но все пак той е на три часа път с кола.

– Знам.

Небето просветлява в лилави оттенъци и на фона на слънцето, воюващо със звездите и облаци, Патрик не може да не си помисли, че такива са нещата тук, някак разделени, досущ като пейзажа – океан и гори, пустиня и град, облаци, слънце и мъгла, безброй светове, натъпкани в един.

Минава още половин час, преди слънцето да се изкачи на хоризонта и да опари очите му. Баща му държи волана така, сякаш не ще да му се подчинява, сякаш не ще да отиде там, където той иска, освен ако не го насили. Двамата не казват нищо, защото няма какво да кажат. Всичко е казано. Патрик не иска да отиде, но това е без значение, защото трябва. Това важи за двама им. Трябва.

Небето е сплъстено от облаци. Ръми дъжд. Пищят чайки. Брегът е забулен в мъгла. В близък план кафявите хълмове едва загатват за своето мъгляво присъствие и шумът от трафика е само смътен екот от колите, които се изливат от автострадата и следват потесните пътища, разклоняващи се в паркинги, терени под наем, терминали. Една от тях, черен седан със сребриста решетка, се гмурва под земята към зоната за пристигащи пътници на международното летище на Сан Франциско, но не спира там, където спират другите коли, не паркира до бордюра, не отваря багажника и не включва сигналните светлини. Вместо това се плъзва покрай другите в трафика, покрай ъгъла, до завоя на алеята, обградена от бетонни стени, където забавя, вратата се отваря и един мъж с куфарче излиза, без да каже дума на раздяла и без да хвърли поглед назад.

Той се усмихва леко, когато минута по-късно минава под надписа, на който пише ТЕРМИНАЛ. Прилича на бизнесмен на път към сключване на сделка. Носи черно кожено куфарче със сребърни закопчалки. Перфорираните дупчици на обувките му „Нън Буш“ блестят в опалов оттенък. Спретнато изгладен костюм в тъмносив цвят, колосана бяла риза и червена вратовръзка. Косата му е сресана на път, оформен като с нож, и е прошарена, но гелът ѝ придава тъмен оттенък. Изглежда като стотици други мъже на летището тази сутрин. Едно обикновено лице.

Но ако се вгледаш по-внимателно, можеш да забележиш бледите му страни, брадата, изрината и обсипана с малки ранички там, където е имало брада, обръсната предната нощ. Можеш да забележиш побелелите му кокалчета, стиснали до болка дръжката на куфара. Червенината, плъзнала по ъгълчетата на очите му след безсънна нощ. Както и стиснатата челюст и мускулите ѝ, които пулсират.

Това е най-натоварената част от деня, когато охраната, стюардесите и пътниците са с най-притъпено внимание, летището е хаос от тела и карнавал от какви ли не шумове. Детекторът над входа примигва, двойните електронни врати се отварят и мъжът влиза в отделението за получаване на багаж. Тук има цял рояк японски туристи в неоновозелени анцузи. Пълен инвалид се изтърсва от количката си. Мъж и жена с изтощен вид влачат зад себе си червендалести деца и претъпкани раници. Пътник в сив анорак и маратонки казва: „Това пък как се е озовало тук?“, и навежда глава назад, присвивайки очи към металните рафтове, където гнезди гарга.

Той си проправя път през навалищата, качва се на ескалатора, минава покрай билетните гишета и приближава охраната.

Очите му се мятат диво наоколо, а тялото му остава напрегнато и устремено напред. Постава ръка на джоба на гърдите си, където е бордната карта, напечатана предната нощ. Тя наднича като спретнато сгъната носна кърпа. Опипва я, сякаш да се увери, че наистина е там.

Мъжът от охраната, с прическа канадска ливада и месесто тяло, едва поглежда, докато проверява шофьорската му книжка, парафира бордната карта и му подава обратно и двете.

– Окей!

– Благодаря – отговаря мъжът.

Опашката е дълга, но се придвижва бързо през лабиринта от черни кордони. Когато преминава през металния детектор, затваря очи и затаява дъх. После служителят от охраната му махва да мине и казва: „Всичко е наред.“ Миг по-късно рентгенът снима таблата му и той взема обувките си, куфарчето, паспорта, сребърния часовник и поглежда циферблата му, докато го закопчава на китката си – качването за полета му щеше да започне след четирийсет минути.

Не е ял тази сутрин и стомахът му се гърчи от киселини.

Гладът гъркори в стомаха му. Поръчва сандвич и се разхожда, докато го чака. Когато извикват неговия номер и взима хартиения плик, лакомо тъпче сандвича в устата си и бързо преглъща. Облизва мазнината от опаковката, преди да я смачка и хвърли в боклука. Осмуква пръстите си. Избърсва ръце в бедрата си, без да го е грижа, че цапа панталоните си, а после се оглежда наоколо, чудейки се дали е привлякъл нечие внимание. Една старица с лице като съсухрена ябълка и пухкава като глухарче коса седи наблизко в инвалиден стол и го наблюдава с отворена уста, разкриваща пожълтял хребет от зъби.

Открива своя терминал и застава до изпръскания от дъжда прозорец. Отражението му увисва като призрак и през него наблюдава паркирания до терминала самолет. Зад него камионите с гориво и багажните коли се придвижват бързо през черни локви, които накъдрят отражението на заобикалящия ги свят. Мъже, облечени във флуоресцентни оранжево-зелени жилетки върху дъждобраните, хвърлят багажа на конвейерната лента, която се издига към търбуха на самолета. В далечината „Боинг 747“ се носи с тътен по пистата като гигантски куршум, постепенно набира скорост, носът му се вирва, а след него и целият самолет, вдига се косо нагоре и се отлепя от асфалта. А после изчезва, загубен в облаците.

Той често поглежда часовника си. Вратовръзката му е прекалено стегната. В костюма му е прекалено горещо. Исква да смъкне сакото си, но чувства, че ризата е прилепнала, и знае, че платът е мокър тук-там и почти прозрачен на кръст, където потта е образувала цял вир. Използва бордната карта, за да попие челото си. Мاستилото се разтича.

Агентката на компанията застава на гишето „Пенсилвания Еър“ и обявява номера на неговия полет и дестинацията 373 до Портланд, Орегон. Говори ясно и професионално. Този път, казва тя, първа класа кани на борда освен носителите на прима карти, и пътниците с ексклузивни елитни карти. Той поглежда часовника си и проверява бордната карта, може би за стотен път тази сутрин. Той ще се качи на борда с група 2. Не го свърта и трябва да се концентрира, за да остане на място.

Минават няколко минути. Той обмисля да се присъедини към тълпата до гишето, но мисълта за всички тези тела, тяхната топлина и миризма, го задържа до прозореца. Канят на борда пътниците с малки деца и тези, които имат нужда от допълнителна помощ. А после група 1. И най-сетне, най-накрая, група 2. Втурва се, но не е сигурен къде да отиде, кой се качва и кой чака да се качи сред обърканата маса от пътници и багаж. Те не се движат – те са стена от месо и той иска да ги разблъска, но успява да се сдържи, да овладее дишането си и да заобиколи тълпата, да намери истинската опашка от пътници, търещи се към агентката, която сканира билетите с празна усмивка и с машиналното „Благодаря“.

До този момент не е забелязал извънредния охранителен пост, който стои до ръкава на самолета. Един мъж и една жена, и двамата с широки рамене и големи шкембета под униформите. Те оглеждат опашката. Сигурен е, че чакат него. И съвсем скоро, всеки миг, ще се втурнат, за да го метнат на пода и да го оковат с белезници. Той е само на няколко стъпки от тях, когато те измъкват от опашката една жена с широкопола шапка и басмена туника на цветя, извиняват се и обясняват, че проверяват пътниците на случаен принцип. „За вашата безопасност“, уверяват я те.

Усмивва се на агентката, когато взима билета му.

– Благодаря ви – каза тя.

– Аз ви благодаря.

Следва кривата опашка от пътници, натоварени с лаптопи и приведени на една страна, докато се влачат към самолета. Студен, влажен вятър прониква през цепнатините. Прогизнал е от пот и потръпва от нахлуващия хлад.

– Аерофобия? – Глас на мъж зад него. Нисък и четвъртит, с козя брадичка, с бейзболна шапка и непромокаем анорак, на който има черно оранжево лого на някакъв университет.

– Да, малко...

Ръкавът се извива наляво и влиза в самолета. Една от стюардесите стои в кухненското помещение зад входа. Усмива се, устата ѝ е дебело начервена. „Добре дошли на борда“, казва тя, а той минава покрай нея в тишината на първа класа и върви с насечени стъпки по пътеката между седалките. Онези, които вече са седнали, прелистват шумно вестниците си. Отделенията за багаж зяпат в очакване на куфарите и чантите с ромбовидни десени, които хората мятат и наместват, преди да се настанят.

Той няма да се нуждае от куфарчето си. В него има само писалки и вчерашен вестник. Сяда на мястото си 13А. Едва му остава време да вдигне сенника и да погледне навън, преди седалката до него да се разтърси от тежестта на съседа му.

– Отново аз – казва мъжът с козята брадичка.

Той кимва в отговор, щраква катарамата на предпазния колан и го придърпва силно, за да го затегне. Гледа през прозорец по покрития с локви асфалт, към мъжете, които вдигат последните куфари върху конвейера, и се надява, че козелът няма да каже нищо повече.

Но той казва.

– Закъде пътувате?

– Портланд.

– О, разбира се. Като всички нас. Просто не бях сигурен дали това е крайт на пътя или не.

„Крайт на пътя.“ Трудно му е да произнесе думи, да се ангажира в каквото и да е разговор, защото усеща, че умът му е другаде и е вече в небето.

– Ами да...

– Градът на розите. – Той набляга на думата *рози*. – Оттам ли сте?

– Не.

– Аз също. Аз съм от Салем. – Той засвирва песничка, която стихва след миг. Прелиства списанието на самолета и каталога на „Скай Мол“ в мрежата на гърба на седалката. – Аз съм Трой.

Между другото...

Пътниците продължават да се клатушкат по пътеката, докато самолетите отвън се вдигат в сивия таван на небето, изчезват за минута и пак се появяват досущ крайморски птици, тръгнали на лов за храна, с опашки, оцветени в червено, пурпурно и синьо, а спирачките им гракат ли, гракат по пистата.

Предната врата се затваря и заключва. Въздушното налягане се усилва. Ушите му пукаат. Стюардесата взима интеркома, приветства ги и дава информация за полета, преди да се впусне в напевната реч за предпазните колани и безопасността на пътниците. Мъжът изключва от съзнанието си веселото жужене на гласа ѝ. Двигателят тътне. Самолетът се откъсва от терминала и започва да се движи напред, следвайки мрежата от четирийсет и пет градусови завои, докато намира мястото си на асфалта и гласът на пилота нарежда: „Стюардеси, готови за излитане.“

Дъждовните капки по прозореца се стичат косо в тънки, сребърни пътечки, докато самолетът подскача по пистата, набирайки скорост. Откъсват се от земята и мъжът, независимо от тежестта, която го притиска към седалката, се чувства безтегловен.

Поглежда надолу към мъгливото протежение на града и си казва, че хората в колите и на тротоарите долу вдигат лица, за да наблюдават самолета, като вероятно се чудят накъде се е насочил, какви ли хора има на борда и що за приключения ли ги очакват. Това, че знае отговора, го кара да се чувства всемоутилен.

Трой се навежда и рамото му докосва неговото.

– Не се тревожете толкова. Летенето е нищо работа. Аз непрекъснато летя.

Мъжът осъзнава, че диша учестено с отворена уста. Затваря я рязко, зъбите му изтракват. Примигва със скоростта на фотобленда.

– Мен не ме страх...

– Ето как стоят нещата – продължава Трой. – Почти всички самолетни катастрофи се случват, когато самолетът излита или каца. Е, ние излитаме, така да се каже, докато стигнем необходимата височина. Когато това се случи, мадам стюардесата ще ни го съобщи и ще каже, че компютрите вече могат да се използват. – Той отваря ръце като цвете и добавя: – Тогава става ясно, че всичко е наред. Статистически имам предвид.

През следващите няколко минути мъжът се вижда в къдравите облаци около самолета. А после една камбанка извънхва.

– Ето! – възкликва Трой. – В безопасност сме!

Стюардесата отново взема интеркома и заявява, че могат да използват портативните електронни устройства. Очакват ги турбуленции през следващия половин час и затова моли всички да останат със закопчани предпазни колани и да стават само ако е наложително.

Самолетът се тресе. Или може би той се тресе. Сърцето му думка. Дъхът му секва.. Трой казва нещо – устата му се движи, – но мъжът не може да го чуе. Предпазният му колан се откопчава, щракайки като пружинено джобно ножче.

На Патрик му се иска да не си беше поръчвал голяма кока-кола. Но беше уморен, а не пиеше кафе, защото му се струваше, че има вкус на пръст. По дяволите! Това беше една от онези дяволски утрини. Баща му беше напуснал сина и работата си в „Анкор Стийм“, за да отиде на война с мобилизирания си отряд. А Патрик напусна баща си, Калифорния, приятелите, гимназията, напусна всичко, което определяше неговия живот, всичко, в резултат на което той бе *той*. Макар да му се искаше да троши прозорци, да опожарява сгради, да разбие кола в тухлена стена, трябваше да остане поне относително спокоен. Да си каже *какво пък, по дяволите!* Защото баща му го помоли да го направи. „Не искам да отивам. И ти не искаш да отидеш. Но трябва да отидем. И е само за дванайсет месеца. Приеми го като ваканция. Шанс да опознаеш майка си малко по-добре.“ Дванайсет месеца. Толкова щеше да продължи военният наряд на баща му. Патрик трябваше да се примири.

Но сега трябва да се изпишка. А мястото му е до прозореца. И няма начин да се промъкне покрай двете жени до него, без да ги накара да затворят лаптопите си и да станат. Пътниците щяха да го гледат и да си мислят: „О, това хлапе трябва да пишка.“ И всички щяха да си го представят как пишка в миришешката на химикали тоалетна и се бори с ципа си, докато се опитва да пази равновесие, за да не пишка върху себе си поради досадната турбуленция. Може би ще може да устиска. Или може би не, защото има още два часа до Портланд, а мехурът му започва да пулсира.

Тъкмо когато понечва да докосне съседката си по китката и да ѝ каже: „Извинете ме, съжалявам, но трябва да стана“, един мъж в тъмносив костюм се надига от седалката си на два реда пред него.

Лицето му е бледо и запотено. Тялото му потръпва, сякаш вибрира. От добре сресаната му коса падат сиви кичури върху челото. Патрик се пита дали не му се повръща. Мъжът се клатушка по пътеката, дръпва силно вратата на тоалетната, отваря я и я захлопва след себе си.

Патрик изругава под нос. Не само че ще трябва да чака, но ще трябва да чака тоя, дете ще одрайфа всичко и ще остави карантите си по цялото огледало, по тоалетната чиния, по дръжката на вратата. Той се надига три пъти и поглежда към тоалетната. И всеки път има някой друг, застанал на пътеката, и всичките са с кръстосани ръце, с умислени лица, чакащи. Решава, че трябва да се присъедини към тях.

Разкопчава колана и отваря уста – готов най-сетне да се извини, – когато от задната част на салона се чува накъсано ръмжене. Трудно е да се определи източникът при грохота на двигателите и бръщолевенето на толкова много гласове. Патрик се чуди дали няма някакъв проблем със самолета. Спомня си, че видя съобщение за това колко много самолети са изостанали с графика за техническа поддръжка. Може би при разтърсването турбуленцията е разхлабила винтовете на опашката на самолета.

Чува се рев, дълъг, дълъг тътен и макар да е трудно да се определи, изглежда, че по-скоро излиза от гърлото на някое животно, а не от самолета. Салонът стихва, с изключение на шума от седалките, които проскърцват, докато хората се обръщат назад с тревожни погледи.

Вратата на тоалетната се отваря с трясък. Един плешив мъж в тениска „Роуз Боул“ е пръв на опашката – първият, който ще умре. Вратата го блъсва назад. Той би могъл да падне, ако не бе застанал в твърде тясното коридорче, но стената го подпират и не му позволява по-нататъшно отстъпление, докато едно същество се появява от тоалетната, втурва се напред като сиво привидение, размазана маса от косми, мускули и нокти.

То замахва с ръка. Писъкът на плешивия мъж е кратък, гърлото му е срязано и той притиска тази втора червена уста, сякаш за да задържи кръвта. Ала тя струи и пръска между пръстите му.

Като че ли за да компенсират неговото внезапно замлъкване, останалите пътници започват да пицят. Съществото започва да се движи по пътеката.

То напомня на Патрик за опосума, който баща му бе хванал веднъж в капан. Те живеят в хоби ферма северно от Сан Франциско, до Догтаун, и разполагат с половин акър с моркови и домати, малинови храсти, три кози, пчелни кошери и кокошарник.

Една нощ кокошките захванаха панически да кудкудякат и когато баща му дотича до кафезите и фенерчето му проряза тъмнината, освети вихрушка от пера, счупени яйца и едно полумъртво пиле без крило и съсирек на гърлото. Поставиха капан и сложиха примамка от твърдо сварени яйца и стари банани. На следващата нощ хванаха опосума. Той съскаше и крачеше в клетката, хвърляше се върху пръчките, гризеше ги с острите си като игли зъби и протягаше нокът, за да одраска въздуха. Патрик знаеше от учителя си по естествознание, че животните не чувстват нещата така, както ги чувстват хората, но Патрик беше сигурен, че той грешеше. Опосумът чувстваше дълбоко и силно. Той чувстваше гняв и омраза. Искеше да ги убие заради това, което му бяха сторили. И макар Патрик да знаеше, че е в безопасност, че клетката ще издържи, че баща му скоро ще пъкне пистолета си между пръчките и ще стреля, той остана на разстояние и трепваше всеки път, когато опосумът блъскаше тялото си в затвореното пространство.

Разбира се, той знае що за същество беше това в самолета. Върколак. Цял живот беше слушал и чел за тях в романи, исторически книги и вестници, беше ги гледал по филми и в телевизионни предавания. Но никога досега не бе виждал някой от тях, не и лично.

Върколакът се движи толкова бързо, че за Патрик е трудно да го види ясно. Прилича на човек, само че е покрит с мъхеста сива козина като козината на опосума. Проблясват зъби. Пръска кръв, шари страничните прозорци, капе от тавана. Съществото е ту на четирите си крака, ту само на задните. Гърбът му е извит.

Лицето му представлява тъпа зурла с дълги и остри зъби, досущ скелет в усмивка. Ръцете му са гигантски, с дълги нокти и секат въздуха. Лицето на една жена е разкъсано като сплескана маска.

Въжета от черва се влачат, изтръгнати от нечий корем. Врат, изгризан в ужасяваща захапка. Малко момче е захвърлено срещу стената...

Самолетът трепери. Пилотът крещи по интеркома, но гласът му не се чува сред неистовите викове. Някои хора плачат. Други се молят. Неколцина чукат на вратата на пилота, удрят с юмруци и с крака, като напират отчаяно да влязат вътре, за да се измъкнат от ужаса, който си проправя път към тях.

Патрик си спомня как онзи ден вечерта, докато гледаше телевизия и сменяше каналите, попадна на токшоу, в което участваше кръглолик мъж, наподобяващ момче с прошарено теме.

Той говореше за върколаците, за протестите в окръг Колумбия и за ситуацията в Републиката: „По дяволите равенството! Никой не казва, че кучето ми има същите права като мен. Биологията взима тези решения, не аз.“ Баща му взе дистанционното, натисна копчето и образът изчезна.

– Този тип ми развали апетита – каза той и завъртя вилицата в спагетите, докато заприличаха на каша. Лицето му бе бледо и подпухнало от имунизациите, които помагат за предпазване от инфекции. Щеше да тръгне до няколко дни със своя „Крайбрежен отряд“, 235-а инженерна рота – първо до Петалума Армъри за седмица интензивна подготовка, после през океана до Републиката, където първата цел бе прочистване на пътища, премахване и дифузиране на бомби от крайпътните банкети. Взривовите от самоделни експлозивни устройства – и засадите, и престрелките – бяха зачестили. Върколаците се биеха и с пушки, и с нокти, и държаха американските войски да напуснат. Раницата на баща му беше вече стегната и чакаше на задната врата. Издута и зелена, тя приличаше на огромен еленски търбух.

Войната е причината за това, което се случва. Тя е причината да е в този самолет, тя е причината върколакът да разкъсва и разбива самолета на парчета. Патрик проклина войната, проклина върколака, проклина баща си. Би искал той да е тук с него сега. Баща му, който щеше да свие юмруци и да се бие. Той нямаше да се напишка като него. Джинсите му бяха топли, наквасени, а кока-колата беше напълнила обувките му.

Задната част на самолета е оплискана с кръв, която се стича по стените в странни пещерни рисунки. Навсякъде има разпилени тела в най-различни мъртвешки пози. Градина с разрушени статуи. Жената до Патрик не помръдва, замръзнала е в страха си. Лаптопът ѝ стои отворен, една от ръцете ѝ все още е на клавиатурата и тя я натиска толкова силно, че отвореният документ се пълни с букви от безкрайна дума, която никой никога няма да прочете. Но сега, когато върколакът тръгва към тяхната редица, тя се опитва да стане. Не може заради предпазния колан.

Стене, докато трескаво го разкопчава, става и грабва лаптопа. В този момент върколакът скача напред, вдига с нокти лаптопа и го стоварва на главата ѝ с тъп звук и с пушеща искра. Парчета пластмаса ваят по пода. Кабели провисват като вени около врата ѝ, където е част от екрана. Върколакът я придърпва по-близо, сякаш за да я прегърне, и заравя триъгълната си муцуна във врата ѝ.

В този момент отеква кански писък. Стюардът азиатец се втурва по пътеката, напредва бавно и се препъва сред касапницата. Идва от задната кухня и в едната си ръка държи вдигаща пара кана с кафе, а в другата тирбушон с извит сребрист зъб.